

Arrest

nr. 95 467 van 21 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van X, op 16 oktober 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 september 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat R. SUKENNIK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Via een op 30 september 2009 gedateerd schrijven diende verzoekster een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 11 september 2012 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, die haar op 17 september 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.10.2009 werd ingediend door :

[M. Y.] [...]

nationaliteit: Marokko

[...]

en haar kind,

[K. I.]

nationaliteit: Marokko

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene stelt dat ze zeven maanden in een opvangtehuis voor vrouwen heeft verbleven, maar geeft verder niet aan waarom dit een bijzondere omstandigheid is die haar vrijstelt van de verplichting om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoekster haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Hetzelfde geldt voor de vermeende schending van artikel 1 van het verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontterende behandeling en de bewering dat het leven van de mens primeert boven het vervullen van een formaliteit. Betrokkene toont niet aan dat haar leven ernstig gevaar loopt bij een (tijdelijke) terugkeer naar haar land van herkomst. De loutere bewering dat de terugkeer van betrokkene een traumatische ervaring met zich meebrengt en dat het onverantwoord is de aanvraag te doen vanuit het thuisland, mede gezien de aanwezigheid van een jong kindje, kan evenmin aanvaard worden als een bijzondere omstandigheid. De aanvraag kan in het land van herkomst, of in het daartoe bevoegde land worden ingediend.

Betrokkene verwijst naar het gelijkheidsbeginsel en regularisatiebeslissingen van gelijkaardige dossier[s]. Het is aan verzoekster om de overeenkomsten aan te tonen tussen haar eigen situatie en de situatie waarvan zij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoekster verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

De elementen van integratie (het feit dat betrokkene sinds 2005 in België verblijft, werkbereid is, sociale bindingen heeft, zeer goed Frans spreekt, steunbetuigingen en een werkbeloofte voorlegt) behoren tot de gegrondheid, en worden in deze fase niet behandeld. Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene een blanco strafregister heeft, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten dat verzoekster eveneens op 17 september 2012 ter kennis werd gebracht bevat volgende motivering:

"Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

x 1° zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en of visum."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad dient er op te wijzen dat, luidens artikel 39/78 iuncto 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting moet bevatten "van de feiten en de middelen". Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

In voorliggende zaak kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekster geen enkel middel ontwikkelt dat duidelijk gericht is tegen de tweede bestreden beslissing en evenmin uiteenzet hoe een eventuele onwettigheid van de eerste bestreden beslissing enige invloed zou kunnen hebben op de regelmatigheid van de tweede bestreden beslissing, die los van de eerste bestreden beslissing kan bestaan en die op eigen juridische en feitelijke gronden is gebaseerd.

Het beroep is bijgevolg onontvankelijk in de mate het gericht is tegen het op 17 september 2012 aan verzoekster betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

4.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 8 en 12 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 23 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, opgemaakt te New York op

19 december 1966, goedgekeurd bij wet van 15 mei 1981 (hierna: het BuPo-Verdrag), van "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur", van het proportionaliteitsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel. Zij betoogt tevens dat een kennelijke beoordelingsfout en een kennelijke kwalificatiefout werden gemaakt en dat een rechtvaardiging in feite ontbreekt.

Ter onderbouwing van haar standpunt stelt zij het volgende:

"Première branche

En ce que l'acte attaqué considère que la durée du séjour de la requérante sur le territoire, et son intégration n'empêchent nullement un retour temporaire dans le pays d'origine et pourront faire l'objet d'un examen dans le cadre d'une demande conforme à la procédure visée par l'article 9, alinéa 2 de la loi du 15 décembre 1980.

Alors qu'il appartient à la partie adverse de motiver sa décision en tenant compte de tous les éléments de la cause in specie.

Que la requérante a déposé à l'appui de sa demande nombre de témoignages de ressortissants belges qui attestent du développement de ses attaches familiales et sociales sur le territoire.

Que la partie adverse se dispense d'examiner ces éléments dans leur ensemble et la valeur particulière de chacun de ceux-ci, alors qu'ils montrent que toute la vie de la requérante est organisée en Belgique, où elle réside depuis plus de 7 ans sans interruption.

Que ce faisant, la partie adverse se dispense d'examiner in specie la demande de la requérante.

Que Votre Conseil considère qu'« en énonçant "que la longueur du séjour et son intégration ne constituent pas des circonstances exceptionnelles", la partie adverse décide d'une manière générale que la longueur du séjour d'un étranger sur le territoire et son intégration ne sauraient constituer des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée, et se dispense ainsi d'examiner in specie la demande d'autorisation de séjour dont elle est saisie ; qu'ainsi, elle ne satisfait pas à son obligation de motivation formelle » (C.E., arrêt n° 126.341 du 12 décembre 2003).

« (...) qu'en s'exprimant comme elle le fait, la partie adverse décide d'une manière générale que la longueur du séjour d'un étranger sur le territoire, son intégration, son inscription à un organisme public d'emploi, l'apprentissage du français et du néerlandais et le fait de travailler ne sauraient constituer des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée, et se dispense ainsi d'examiner in specie la demande d'autorisation de séjour dont elle est saisie ; qu'ainsi, elle ne satisfait pas à son obligation de motivation formelle » (C.E., arrêt n° 121.440 du 8 juillet 2003).

Que cette intégration, en ce qu'elle atteste de la vie socio-professionnelle de la requérante à travers les liens familiaux, professionnels ainsi que les liens noués au sein de la population belge, ressortit au champ de sa vie privée et familiale telle que protégée par l'article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des Droits de l'Homme et des Libertés fondamentales.

Qu'en alléguant que l'ensemble de ces liens pourront faire « l'objet d'un examen lors de l'introduction éventuelle d'une demande conforme en application de l'article 9, alinéa 2 de la loi du 15 décembre 1980 », la partie adverse confirme le caractère disproportionné de sa décision au regard de l'article 8 précité. Que renvoyer la requérante vers le poste diplomatique en place dans son pays d'origine, alors qu'il est admis que les éléments de sa demande peuvent être prise en considération est constitutif d'une ingérence dans sa vie privée, en ce qu'il leur est imparti de rompre les liens allégués pour une durée indéterminée sans démontrer la nécessité de cette rupture.

Que contraindre la requérante à rompre ses attaches sociales, laquelle est enracinée dans le Royaume depuis près de 7 années à ce jour - pour les faire valoir depuis son pays d'origine comme fondement d'une demande conforme à l'article 9, alinéa 2 de la loi du 15 décembre 1980 constitue une exigence impossible à satisfaire, dès lors que quittant la Belgique, elle sera nécessairement privé de ce qu'elle est censée alléguer, à suivre la partie adverse.

Que la motivation de la décision attaquée est contradictoire en ce qu'elle reconnaît l'existence de ces liens et admet qu'ils pourront être examinés mais impose à la requérante de s'en détacher pour les faire valoir.

Qu'au regard de l'article 8 précité, on ne peut légitimement admettre l'existence d'une vie privée et familiale et, simultanément, priver celle-ci de toute effectivité sans démontrer la nécessité de cette atteinte.

Que ce faisant, il y a ingérence dans la vie privée du requérant, la partie adverse ne démontrant pas l'utilité de sa mesure - donc le caractère proportionné des moyens qu'elle utilise -, au regard des droits qui sont restreints par les effets de celle-ci.

Qu'il y a, en conséquence, tout lieu de conclure que la partie adverse a manqué à son obligation de motivation formelle.

Deuxième branche

EN CE QUE la partie adverse constate que la partie requérante invoque « l'instruction du 19.07.2009 concernant l'application de l'article 9.3. (ancien) et de l'article 9bis de la loi du 15.12.1980. Force est de constater que cette instruction a été annulée par le Conseil d'Etat (C.E., 09 déc. 2009, n° 198.769 & C.E., 05 oct. 2011 n° 215.571). Par conséquent, les critères de cette instruction ne sont plus d'application. »

ALORS QUE dans ses déclarations suite à l'annulation de l'instruction du 19 juillet 2009 par le Conseil d'Etat, Monsieur le Secrétaire d'Etat à la Politique de Migration et d'Asile indiqua que l'Office des étrangers suivrait loyalement les directives de Monsieur le Secrétaire d'Etat contenue dans l'instruction ; Que cette information fut d'ailleurs publiée sur le site de l'Office des étrangers (pièce 3).

Qu'ainsi, peu importe en réalité que cette instruction ait été annulée, en effet, par sa déclaration postérieure à l'annulation, le Ministre a confirmé que les directives contenue dans l'instruction devaient être suivies (on pourrait même considérer sur ce point qu'une nouvelle directive existe après l'arrêt d'annulation du Conseil d'Etat étant donné que le Ministre indiqua que les considérations mentionnées dans l'instruction doivent être suivies) ;

Qu'en outre, il convient de souligner que le requérant a introduit sa demande de régularisation de séjour le 26 décembre 2007 et l'a actualisée le 10 décembre 2009, à savoir dans les délais impartis par ladite instruction.

Que qui plus est sa demande de séjour a été déclarée recevable 14 janvier 2011 et son ancrage durable établi.

Qu'il apparaît dès lors tout à fait contraire au principe de sécurité juridique et de légitime confiance de désormais rejeter la demande de la requérante en affirmant que les critères de ladite instruction ne sont plus d'application.

Qu'en rejetant la demande d'autorisation de séjour de la requérante, la partie adverse viole le principe de bonne administration de sécurité juridique et de légitime confiance ;

Que votre Conseil a déjà jugé concernant l'instruction (ou l'ancienne note d'application de l'article 9, alinéa 3 de la loi du 15 décembre 1980) que :

« Le Conseil rappelle que s'il est vrai que la note d'application de l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 susmentionnée ne peut constituer qu'un commentaire législatif et ne peut modifier la portée de la législation applicable, elle n'en constitue pas moins une ligne de conduite pour l'examen des demandes d'autorisation de séjour en application de l'article 9, alinéa 3 de la loi précitée.

Il en résulte qu'en se bornant à énoncer dans la décision attaquée que le fait d'avoir deux enfants belges n'ouvre pas automatiquement un droit de séjour et ne peut constituer une circonstance exceptionnelle, sans avoir fait référence à la note précitée dont il ne pouvait ignorer l'existence, ou expliciter les circonstances permettant de comprendre qu'il n'en soit pas fait application, la partie défenderesse a manqué à son obligation de motivation formelle et n'a pas valablement justifié sa

décision au regard de l'article 8 de la CEDH » (CCE, arrêt n°6445 du 29 janvier 2008, R.D.E, n°147, p. 100) ;

Que selon un arrêt n°54 063 du 4 janvier 2011 :

« Le Conseil constate que la décision attaquée se réfère aux critères définis dans le cadre de l'instruction du 19 juillet 2009 qui a été annulée. Toutefois, eu égard au pouvoir discrétionnaire dont dispose le ministre ou son délégué dans le cadre de l'appréciation de ces demandes d'autorisation de séjour et l'engagement public du Secrétaire d'Etat d'appliquer ces critères, le Conseil estime qu'il s'agit d'une nouvelle « directive » que s'est imposée l'administration dans le cadre de l'exercice de son pouvoir discrétionnaire. Partant le Conseil peut, dans le cadre de son contrôle de légalité, examiner son application. » ;

Que, dans un autre arrêt, le CCE a décidé

« 3.4. Sur la troisième branche du premier moyen, le Conseil observe que, nonobstant l'annulation de l'Instruction précitée, la partie défenderesse s'est engagée, en vertu du pouvoir discrétionnaire lui reconnu par l'article 9 bis, de la loi, à continuer à appliquer les critères qui figuraient dans ladite Instruction, notamment celui ayant trait à la preuve d'un séjour ininterrompu en Belgique depuis au moins le 31 mars 2007, ainsi qu'à la production d'un contrat de travail (...) » (CCE, arrêt n°51 589 du 25 novembre 2010 » ;

Que le CCE a également considéré, dans un arrêt n° 53 646 du 22 décembre 2010 :

« En l'espèce, sur le moyen unique, en ses deux branches, réunies, le Conseil observe, à la lecture des termes de la première décision attaquée et de la requête, que les parties s'accordent sur le constat que l'instruction du 19 juillet 2009 concernant l'article 9bis de la loi ayant été annulée, celle-ci est censée n'avoir jamais existé. Toutefois, alors que la motivation de la première décision attaquée le rappelle d'emblée, la partie requérante semble négliger la circonstance que le Secrétaire d'Etat à la Politique de migration et d'asile a effectué une déclaration dans laquelle il s'est engagé à continuer à faire application des règles arrêtées dans cette instruction aux demandes qui lui étaient soumises et ce, dans le cadre de l'exercice de sa compétence discrétionnaire sur la base de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers (ci après : la loi).

Qu'il convient enfin de renvoyer à un arrêt n°52 069 du 30 novembre 2010, dans lequel le CCE rappelle encore que :

« 4.2. S'agissant des instructions du 19 juillet 2009 concernant la régularisation de séjour de certains étrangers, le Conseil rappelle que bien que celles-ci aient été annulées par le Conseil d'Etat le 11 décembre 2009, le Secrétaire d'état à la Politique d'asile et de migration, M. M. Wathelet s'est engagé publiquement à continuer à appliquer les critères tels qu'y décrits » ;

Enfin, il convient de souligner que l'argumentation de la partie adverse quant à la non application des critères de l'instruction de juillet 2009 est également contraire à la jurisprudence du Conseil d'Etat.

En effet, dans son arrêt n°215 571 du 5 octobre 2011, qui a par ailleurs fait l'objet d'une publication sur le site Internet de votre Conseil, le Conseil d'Etat annule l'arrêt du CCE en ce qu'il rejette la demande de séjour sur base de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980 de la partie requérante en ce qu'elle ne répondait pas au critère relatif à la durée de séjour en Belgique tel que déterminé par l'instruction.

Le Conseil d'Etat estime à cet égard, que si le CCE se réfère au pouvoir discrétionnaire du secrétaire d'Etat à la Politique de migration et d'asile pour s'appuyer sur les critères de l'instruction du 19 juillet 2009, il ne peut cependant rajouter des conditions contraignantes à l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980.

Que récemment le CCE a confirmé la jurisprudence du Conseil d'Etat, par ses arrêts n°75.204, 75.206, 75.208, 75.209, 75.214 et 75.210 du 16 février 2012.

Qu'au vu de ce qui précède, l'argumentation de la partie requérante relative à l'inapplication des critères de l'instruction de juillet 2009 n'est dès lors aucunement fondée.

Qu'elle est également contradictoire dans la mesure où elle rejette la demande de séjour de Madame [M.] au motif que les critères de juillet 2009 ne sont plus d'application mais également car les éléments invoqués par elle, ne suffisent pas à justifier sa régularisation.

Que la partie adverse a donc examiné les éléments invoqués par la requérante à l'appui de sa demande de séjour alors qu'elle considère en même temps que l'instruction de juillet 2009 n'est plus d'application. Que la décision attaquée contient dès lors une motivation contradictoire.

EN TELLE SORTE QUE l'acte attaqué doit être annulé et entre temps suspendu.

Troisième branche

En ce que la partie adverse estime que la requérante, qui déclare craindre pour sa vie en cas de retour au Maroc mais n'apporte aucun élément un tant soit peu circonstancié pour appuyer ses dires alors qu'il lui incombe d'étayer son argumentation ;

Alors que si la charge de la preuve incombe à la requérante, il appartient néanmoins à la partie adverse d'exercer son pouvoir d'appréciation avec toute la diligence requise ;

Que la requérante a expliqué être divorcé de son époux.

Que ce statut de femme divorcée est très difficile à assumer au Maroc et ce d'autant plus depuis que les islamistes ont gagné.

Que ce faisant, elle a prouvé à suffisance le risque de traitement inhumain et dégradant en cas de retour dans son pays d'origine;

Quatrième branche

En ce que l'acte querellé considère in abstracto que le simple fait d'ordonner l'éloignement du territoire ne constitue pas en soi un traitement inhumain et dégradant contraire à l'article 3 de la loi du 15 décembre 1980.

Alors que le droit garanti par le dit article 3 jouit d'une protection absolue qui ne souffre aucune dérogation ou restriction.

Que ce motif de la décision entreprise apparaît comme entièrement stéréotypée dès lors qu'il ne prend aucunement en compte la situation des femmes en Algérie.

Que l'article 3 de la Convention s'oppose à tout éloignement « lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'intéressé, si on l'expulse vers le pays de destination, y courra un risque réel d'être soumis à un traitement contraire à l'article 3. Dans ce cas, l'article 3 implique l'obligation de ne pas expulser la personne en question vers ce pays (...). » ; « la Convention prohibe en termes absolus la torture ou les peines ou traitements inhumains ou dégradants, quels que soient les agissements de la victime. L'article 3 ne prévoit pas de restrictions, en quoi il contraste avec la majorité des clauses normatives de la Convention et des Protocoles n°s 1 et 4, et il ne souffre nulle dérogation d'après l'article 15 même en cas de danger public menaçant la vie de la nation (voir l'arrêt Irlande c. Royaume-Uni du 18 janvier 1978, série A n° 25, p. 65, par. 163, et aussi l'arrêt Tomasi c. France du 27 août 1992, série A n° 241-A, p. 42, par. 115). L'interdiction des mauvais traitements énoncée à l'article 3 est tout aussi absolue en matière d'expulsion. Ainsi, chaque fois qu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire qu'une personne courra un risque réel d'être soumise à des traitements contraires à l'article 3 si elle est expulsée vers un autre Etat, la responsabilité de l'Etat contractant - la protéger de tels traitements - est engagée en cas d'expulsion (arrêt Vilvarajah et autres précité, p. 34, par. 103): Dans ces conditions, les agissements de la personne considérée, aussi indésirables ou dangereux soient-ils, ne sauraient entrer en ligne de compte. La protection assurée par l'article 3 est donc plus large que celle prévue aux articles 32 et 33 de la Convention des Nations unies de 1951 relative au statut des réfugiés (paragraphe 61 ci-dessus).» (Cour européenne des Droits de l'Homme, arrêt Chahal c. Royaume-Uni, 15 novembre 1996)

Qu'en l'espèce, la motivation lacunaire de l'acte attaqué révèle que la partie adverse n'a aucunement examiné les risques réels encourus par la requérante en cas d'éloignement du territoire et de renvoi vers le Maroc.

Que par sa motivation stéréotypée, l'acte querellé viole l'article 3 de la Convention européenne de sauvegarde des Droits de l'Homme et des Libertés fondamentales. “

4.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de stelling van verzoekster dat een motivering in feite ontbreekt feitelijke grondslag mist en dat de inhoud van deze beslissing verzoekster toelaat om met kennis van zaken haar rechtsmiddelen aan te wenden. Het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is dan ook bereikt.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

4.2.2. Verzoekster geeft tevens te kennen van oordeel te zijn dat een kennelijke beoordelingsfout werd gemaakt, dat de materiële motiveringsplicht derhalve werd geschonden en dat verweerder verkeerdelijk heeft aangegeven dat bepaalde van de door aangebrachte gegevens het voorwerp kunnen uitmaken van een onderzoek in het raam van artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, indiende.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig

werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoekster beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoekster aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verzoekster geeft te kennen van oordeel te zijn dat haar verblijf gedurende zeven jaar in België en haar integratie die kan worden afgeleid uit haar socio-professionele banden in het Rijk, haar familiale bindingen en haar relaties met de Belgische bevolking verkeerdelijk niet werden weerhouden als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Zij verwijst in dit verband naar twee arresten van de Raad van State. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat dit rechtscollege in een meer recent arrest oordeelde *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Verzoekster meent dat in haar specifieke geval de tijdens haar langdurig verblijf in het Rijk opgebouwde banden toch als buitengewone omstandigheden dienen te worden aanvaard omdat deze onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM en het disproportioneel is om te motiveren dat de aangebrachte gegevens in aanmerking kunnen worden genomen in het kader van een onderzoek van een conform artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet ingediende aanvraag, aangezien dit inhoudt dat zij zich naar haar land van herkomst dient te begeven.

Vooreerst moet worden geduïd dat het feit dat verweerder in de eerste bestreden beslissing heeft gesteld dat de door verzoekster aangebrachte gegevens het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek van een overeenkomstig artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet ingediende aanvraag niet impliceert dat verweerder alle door verzoekster ingeroepen banden in het Rijk en de andere door haar aangevoerde elementen als bewezen heeft aanvaard en heeft erkend dat deze gegevens kunnen worden beschouwd als een reden om een verblijfsmachtiging toe te staan indien verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf zou indienen volgens de reguliere procedure. Er blijkt derhalve geenszins dat verweerder zou besloten hebben dat de banden waarop verzoekster zich heeft beroepen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen en er sprake is van een tegenstrijdigheid in de motivering. Verweerder heeft slechts vastgesteld dat de omstandigheden die verzoekster aanvoerde niet toelaten te besluiten dat het voor haar zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor haar verblijfplaats of haar plaats van oponthoud in het buitenland. Verzoeksters bewering dat haar aanvraag om machtiging tot verblijf op 14 januari 2011 ontvankelijk werd verklaard vindt geen steun in enig stuk. Tevens moet worden benadrukt dat artikel 8 van het EVRM geen vrijgeleide vormt om de bepalingen van de Vreemdelingenwet zonder meer naast zich neer te leggen en dat voormelde verdragsbepaling niet toelaat te besluiten dat een vreemdeling te allen tijde kan stellen dat hij de vormelijke regels die voorzien zijn om een verblijfsmachtiging aan te vragen niet dient te respecteren wanneer hij van oordeel is dat hem, gelet op de bescherming die geboden wordt door artikel 8 van het EVRM, een verblijfstitel dient te worden toegestaan.

Verzoekster kan ook niet worden gevolgd in haar betoog dat het vaststaat dat er sprake is van een inmenging in haar privé- en gezinsleven. Zo al zou dienen geaccepteerd te worden dat zij enig privé- of gezinsleven in België heeft dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, dan nog moet worden gesteld dat de eerste bestreden beslissing geen einde stelt aan enig bestaand verblijfsrecht, zodat niet kan worden gesteld dat deze beslissing op zich leidt tot een inmenging in haar privé- of gezinsleven. Verzoekster toont ook niet aan dat zij enkel in België een privé- of gezinsleven kan hebben. De Raad stelt in dit verband vast dat verzoekster het grootste deel van haar leven in Marokko verbleef en dat zij er tal van familieleden heeft, terwijl zij enkel naar België kwam om haar

echtgenoot te vervoegen doch er dadelijk echtelijke problemen ontstonden die tot gevolg hadden dat de echtelieden geen effectief gezinsleven ontwikkelden. Waar verzoekster erop wijst dat het voor een gescheiden vrouw zeer moeilijk is om in Marokko te leven sedert het ogenblik dat de islamisten er *“gewonnen hebben”*, kan de Raad alleen benadrukken dat uit de hem voorgelegde stukken niet blijkt dat zij uit de echt is gescheiden van de man in functie van wie zij naar België kwam, maar dat zij weduwe is en dat ook geenszins blijkt dat er in Marokko een streng islamitisch regime tot stand werd gebracht waardoor het voor vrouwen die gescheiden zijn zeer moeilijk, laat staan onmogelijk, is om er te wonen.

De beschouwingen in het eerste onderdeel van verzoeksters middel laten bijgevolg niet toe te besluiten dat verweerder verkeerdelijk of op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit kwam dat de elementen die betrekking hebben op haar lang verblijf en integratie in het Rijk niet als omstandigheden kunnen worden beschouwd die het voor haar zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke post.

Verzoekster betoogt in een tweede onderdeel van haar middel dat zij niet akkoord gaat met het standpunt van verweerder dat hij geen toepassing kan maken van de instructie van 19 juli 2009 m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009).

De Raad kan in dit verband enkel vaststellen dat verweerder correct motiveerde dat de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 de instructie van 19 juli 2009 vernietigde. Aangezien de Raad van State in voormeld arrest vaststelde dat voormelde instructie een miskennis inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en deze instructie ingevolge de vernietiging dient te worden geacht nooit bestaan te hebben kon verweerder er dan ook geen toepassing van maken.

Verzoeksters toelichting dat de voorheen bevoegde staatssecretaris verklaarde dat de Dienst Vreemdelingenzaken loyaal de door hem in de vernietigde instructie van 19 juli 2009 vastgelegde richtlijnen zou blijven toepassen en deze informatie zelfs kon teruggevonden worden op de website van deze overheidsdienst, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. In tegenstelling tot wat verzoekster lijkt te veronderstellen dient verweerder immers de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op instructies die zouden zijn gegeven door een staatssecretaris. Ook het gegeven dat in een aantal arresten van de Raad werd uitgegaan van de veronderstelling dat de vernietiging van de instructie van 19 juli 2009 niet tot gevolg heeft dat bepaalde richtlijnen uit deze instructie niet meer toepasselijk zouden zijn kan niet dienstig worden ingeroepen. De Raad van State heeft in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 namelijk uitdrukkelijk bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt *“om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”*.

De Raad kan voorts niet inzien op welke wijze verzoekster meent enige steun te vinden voor haar standpunt in het arrest nr. 215.571 van de Raad van State van 11 oktober 2011. Door dit arrest werd immers een arrest van de Raad vernietigd omdat erin werd verwezen naar de discretionaire bevoegdheid van verweerder om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen bij het nemen van een beslissing omtrent een aanvraag om machtiging tot verblijf.

In een derde onderdeel van haar middel zet verzoekster uiteen dat verweerder heeft gemotiveerd dat zij geen elementen aanbracht die toelieten vast te stellen dat een terugkeer naar Marokko aanleiding zou geven tot een niet door artikel 3 van het EVRM toegelaten behandeling. Verzoekster geeft nogmaals aan dat zij had toegelicht dat zij uit de echt gescheiden was van haar echtgenoot en dat de islamisten in Marokko *“gewonnen hebben”*.

De Raad kan slechts herhalen dat verzoekster in haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet heeft gesteld uit de echt te zijn gescheiden en dat verzoekster ook geen stukken aanbracht waaruit kan worden afgeleid dat gescheiden vrouwen in Marokko onderworpen worden aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Er blijkt dan ook niet dat de stellingname van verweerder dat geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk werd gemaakt incorrect is.

Verzoekster betoogt in het vierde onderdeel van haar middel dat geen rekening werd gehouden met de situatie van de vrouwen in Algerije. Aangezien verzoekster niet de Algerijnse nationaliteit heeft en de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat zij verplicht wordt zich naar dat land te begeven kan

niet worden ingezien waarom de situatie van de vrouwen in Algerije door verweerder zou dienen te worden betrokken bij het nemen van deze beslissing.

In zoverre verzoekster daarnaast nogmaals stelt dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat een verwijdering naar een land waar een vreemdeling een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan handelingen die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM verboden is kan de Raad enkel opnieuw vaststellen dat verzoekster geen dergelijk “reëel risico” heeft aangetoond en er niet kan gesteld worden dat de motivering in de eerste bestreden beslissing niet voldoet.

Verzoekster toont met haar beschouwingen niet aan dat een kennelijke beoordelingsfout of een kennelijke kwalificatiefout werd gemaakt aan en dat verweerder de materiële motiveringsplicht of artikel 9 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden.

4.2.3. Gelet op de bespreking van het voorgaande middel kan verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij aanvoert dat artikel 8 van het EVRM werd miskend.

4.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekster ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

4.2.5. Met verwijzing naar de bespreking van het tweede onderdeel van het middel moet worden benadrukt dat het vertrouwensbeginsel niet impliceert dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding daarenboven niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden een verblijfsaanvraag ontvankelijk te verklaren en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F).

Verzoeksters betoog inzake de schending van “*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*” en van het rechtszekerheidsbeginsel is, gelet op voorgaande vaststelling, evenmin dienstig.

4.2.6. Ook kan niet ingezien worden hoe het proportionaliteitsbeginsel zou kunnen zijn geschonden, nu het bestuur, nadat was vastgesteld dat er geen buitengewone omstandigheden werden aangevoerd, niet anders kon dan de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren en er dus geen andere opties aanwezig waren die konden leiden tot een beslissing die voor verzoekster minder nadelig zou uitvallen.

4.2.7. Verzoekster zet verder niet uiteen waarom zij meent dat artikel 12 van het EVRM en artikel 23 van het BuPo-Verdrag geschonden zijn, zodat deze onderdelen van het middel bij gebrek aan de vereiste toelichting onontvankelijk zijn.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK